

VYPŮJČENÝ ŽIVOT

*Romantická komedie
pro fanoušky
oblíbeného filmu
Prázdniny*

ASHLEY

FARLEYOVÁ

edice **7** lásky

Dvě dávné známé na sebe náhodně narazí v odletové hale. Obě utíkají před životem, který jim nevyhovuje, a jsou odhodlané začít znovu – proč tedy nezačít hned na letišti?

Lena a Olivia se rozhodnou, že si na měsíc vymění bydlení. Moderní dům a odlehlá chata u řeky se stanou místy, kde budou mít čas na přemýšlení a možná i na úplně nový začátek.

„Kdo nemiluje příběhy dobra bojujícího se zlem, které směřují ke šťastnému konci? Výměna domovů nikdy nevypadala tak lákavě jako v této lehké a sladké romantické komedii.“

– Kirkus Reviews

ASHLEY FARLEYOVÁ

VYPŮJČENÝ ŽIVOT

Přeložila Veronika Kratochvílová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Life on Loan © 2019 by Ashley Farley

First published by Lake Union Publishing, Seattle, USA

The edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Veronika Kratochvílová, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-456-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-455-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-119-9 (print)

*Pro každou ženu,
která o sobě někdy pochybovala.*

KAPITOLA 1

Lena

Lena zlehka zaklepala na dveře pokoje své dcery. Za necelou hodinu měla mít Kayla důležitý pohovor, na který nesmí přijít pozdě. Tahle práce, na rozdíl od ostatních, o které se ucházela, měla aspoň nějaký potenciál. Od chvíle, kdy ukončila studium na vysoké škole, uplynuly už čtyři měsíce a ještě pořád ne našla žádné zaměstnání. A Leně už s touto situací pomalu docházela trpělivost.

Když zevnitř zaslechla tiché zasténání, vzala za kliku. Překvapilo ji, že nebylo zamčeno, a tak pootevřela dveře. Při pohledu na nahého muže, rozvaleného v posteli vedle její dcery, jí klesla brada.

Kayla se rychle posadila a rukama si zakrývala nahá prsa. „Mami! Co tu ksakru děláš?“

Lena stála v otevřených dveřích, naprosto paralyzovaná a neschopná slova.

Muž se svalil z postele a postavil se. Když z podlahy sbíral oblečení, Lena si ho od pasu nahoru prohlížela. Měl široký a opálený hrudník a jeho levý biceps zdobilo tetování ptačího pírka s nápisem *Carpe Diem*. Tvář mu pokrýval neupravený plnovous a na hlavě měl bohatší vlnitou hřívu než jejich zlatý retrívr po celém těle.

„Charlesi! Pojď sem rychle!“ zavolala Lena do chodby na manžela, který se holil v koupelně. „Máme tady vážný problém.“

Kayla si přes nahé tělo přetáhla přikrývku. „Panebože, mami!“

Lena se rozzuřeně dívala na muže. „Nevím, kdo jste, ale je naprosto zřejmé, co jste tu dělal. Jestli z našeho domu nevypadnete dřív, než napočítám do tří, zavolám policii.“

„Uklidněte se, madam,“ řekl Zlatovlasý Casanova a natáhl si trenýrky. „Není nutné do toho tahat policii.“

Když se kolem ní ve dveřích protáhl, ucítila závan alkoholu a cigaret. Pronásledovala ho do chodby. „A nepovažujte se tu ještě někdy ukázat!“ křičela za ním, když rychle odcházel.

Cestou dolů bral schody po dvou, v mezipatře se zastavil, aby se dooblékl. Přetáhl si přes hlavu barevné tričko, ale když se snažil natáhnout si džíny, zavrával a svalil se na parkety pod schody.

Biscuit, která milovala všechny kromě pošťáka, rychle vstala, doběhla k němu a růžovým jazykem mu olízala vousatou tvář. Zlatovlasý Casanova psa odstrčil, vstal a rozběhl se k vchodovým dveřím. Vzal za kliku, a když dveře prudce otevřel, spustil alarm.

V okamžiku, kdy se pronikavý zvuk poplašné sirény rozlehl domem, vyšla Kayla – sexuální bohyně s rozčuchanými blond vlasy a prostěradlem omotaným kolem těla – ze svého pokoje a na opačném konci chodby se ve dveřích koupelny zjevil její otec s žiletkou v ruce a s obličejem pokrytým holicí pěnou.

„Co se to k čertu děje?“ snažil se Charles překřičet zvuk alarmu.

Lena se rozzlobeně podívala po Kayle. „Noční host tvé dcery, její *kamarád*, spustil alarm.“

Charles vykulil hnědé oči. „Chceš říct –“

„Přesně tak. Tvá dcera si včera v noci přivedla domů cizího chlapa.“

Kayla obrátila oči v sloup. „Není to žádný cizí chlap. Aspoň ne pro mě. A nechápu, co je to za problém. Některé mé kamarádky se svými partnery žijí.“ Otočila se, a zatímco za ní prostěradlo vlálo jako plášť, zamířila zpět do svého pokoje.

„To je ale něco jiného!“ zakřičela Lena těsně před tím, než jí Kayla před nosem zabouchla dveře.

Když začal zvonit telefon v ložnici, Lena odstrčila manžela, aby ho mohla rychle zvednout. Žena z bezpečnostní agentury zněla stroze. „Tady bezpečnostní agentura B-Safe Alarm. Máte problém?“

„Ne. Omlouvám se. Všechno je v pořádku.“ Lena namačkala kód na číselníku na zdi vedle ložnice a alarm umlčela. „Dceřin kamarád spustil alarm omylem.“

„Jméno a heslo,“ požadovala žena.

„Jmenuji se Lena Browderová a heslo je...“ Snažila se rychle vylovit z paměti heslo. „Burákové máslo. Ne, to není ono.“

Přitiskla sluchátko na hrudník a obrátila se na manžela. „Pamatuješ si heslo?“

Volnou rukou mávl do vzduchu, zavrtěl hlavou a přitom se tvářil, jako by to všechno byla Lenina chyba.

„Jahodová marmeláda,“ řekla Lena.

„Jste si jistá?“ zeptala se ostře žena.

„Ne, vlastně ne,“ odpověděla Lena a začínala se na ni zlobit. Tihle lidé ji přece mají chránit, ne obviňovat. „Alarm jsme nespustili už několik let.“

„Mějte se hezky, paní Browderová,“ rozloučila se žena a ukončila hovor.

Lena zavěsila. „Marmeláda! To je ono. Heslo je *marmeláda*.“

Charles se na ni našťavaně podíval a výraz v jeho napůl oholené tváři byl směsí pochybností a znechucení. „Nemůžu uvěřit, že *své* dceři toleruješ podobné chování.“

„Takže teď je to *moje* dcera?“ opáčila Lena a otočila se čelem k němu.

„Varoval jsem tě, že je chyba nechat ji po škole nastěhovat se zpátky domů. A ukázalo se, že jsem měl pravdu.“ Uchopil žiletku a přidržel jí ji před obličejem. „Tvým úkolem bylo vychovat děti a mým zajistit rodinu. Já jsem svou část dohody více než dodržel. Ale ty...“

Upřeně ho sledovala. „A já co, Charlesi?“

„Stal se z tebe poustevník.“ Očima přešel po její postavě a zastavil se na břichu přetékajícím přes staré elastické šortky. „Celý den tu jen dřepíš, čteš brakové romány a požíráš zmrzlinu.“

Při té urážce se celá schoulila. Poté, co překročila padesátku, se její metabolismus výrazně zpomalil. Váhový přírůstek sváděla na menopauzu, společně s návaly horkosti, výkyvy nálad a dalšími radostmi spojenými s tím, že se z ní stala žena středního věku. „To není pravda. Něco dělám.“

Obrátil oči v sloup. „No ano. Zapomněl jsem. Vytvořila jsi blog, který nikdo nečte.“

„Na internetu je alespoň milion blogů o vaření. Víš, jak je těžké prorazit?“

„Ne, a je mi to jedno.“ Rozpřáhl ruce. „Za tenhle nepořádek můžeš ty, Eileen. A já očekávám, že ho taky napraviš.“

Stáli uprostřed ložnice a rozzlobeně se po sobě dívali. Její manžel byl jediným člověkem, který ji oslovoval Eileen. Trval na tom, že její prostřední jméno je důstojnější. Ale když to jméno vyslovil, nahánělo jí to husí kůže. Nikdy ho nenáviděla tak moc, jako právě v tento moment. Nebyla to náhlá nesnášenlivost vzešlá z okamžiku, ale hluboká nenávist, která roky narůstala a byla vyvolána jeho odmítavým postojem a všemi bolestnými komentáři, kterými jí ubližoval.

Když uslyšela, jak Biscuit dole zuřivě štěká, přesunula se Lena k oknu a odhrnula závěsy. Před domem zaparkovalo auto richmondské městské policie se zapnutým modrým majákem. Z vozu vystoupil strážník a přistoupil ke Zlatovlasému Casanovovi, který naboso poskakoval po štěrků na konci chodníku a nahými pažemi se objímal, aby se chránil proti rannímu chladu.

Lena spěchala chodbou do Kaylina pokoje. Navzdory všemu chaosu Kayla znovu usnula. Když Lena zpod postele vytahovala Casanovovy boty, ani neotevřela oči. Lena seběhla dolů po schodech do haly, kde na ni u vchodových dveří čekala Biscuit, zuřivě vrtěla ocasem a v tlamě držela vodítko. Lena jí ho připnula k obojku a společně vyrazily ven.

„Marmeláda,“ řekla strážníkovi. Když se na ni zmatečně podíval, vysvětlila: „Když volala bezpečnostní agentura, nemohla jsem si vzpomenout na heslo. Ale je to marmeláda. Tento mladý muž je přítel mé... je to rodinný přítel. Omylem spustil alarm. Žádný vetřelec tu není. Omlouvám se, že jsme marnili váš drahocenný čas, strážníku.“

Modrý sedan s nabouraným blatníkem a logem Ube-ru nalepeným na okně se skřípěním zastavil přímo vedle nich. Lena po Casanovovi hodila boty. Nasadil si je a naskočil na zadní sedačku auta, které se hned rozjelo.

Jakmile sedan zmizel za rohem, strážník obrátil svou pozornost zpět na Lenu. „A vaše jméno?“ zeptal se, pero a zápisník připravené v ruce.

„Lena Browderová. Jsem majitelka domu. Tady je vše v pořádku, strážníku. Opravdu.“

Zapsal si jméno do notesu a zasunul jej zpět do náprsní kapsy. „Dobrá tedy. Tak já pojedu. Hezký den.“ Rozloučil se smeknutím čepice a nastoupil zpět do vozu.

Lena počkala na chodníku, než odjel, a pak se vydala opačným směrem. Díky chladnému větru byla Bis-

cuit velice živá a Lena měla co dělat, aby s ní udržela krok. Podzim byl jejím oblíbeným ročním obdobím a normálně by jí pohled na jasné barevné chryzantémy a dýně na schodech sousedů pozvedl náladu. Ale ne po scéně, která se právě odehrála u nich doma. Se skloněnou hlavou a pohledem přilepeným na chodník pochodovala rychlým tempem za Biscuit.

Jak jí v mysli dokola zněla slova jejího muže, její hnědé oči se zalily slzami. „*Stal se z tebe úplný poustevník. Celý den tu jen dřepíš, čteš brakové romány a požíráš zmrzlinu.*“ Nejhorší ze všeho bylo, že všechno, co řekl, byla pravda. Ztratila svou cestu. Měla pocit, jako kdyby se topila a nikoho nezajímala natolik, aby jí hodil záchranný kruh. Pojídání zmrzliny jí poskytovalo útěchu před osamělostí a čtení podle něj nesmyslných románů jí nabízelo únik ze života, který se pro ni stal nesnesitelným.

Když se Kayla po vysoké škole nastěhovala zpět, Lena byla nadšená. Viděla v tom příležitost znovu se sblížit se svou dcerou.

„Bude to jen na pár měsíců,“ slibovala Kayla. „Než si najdu práci a nějaké bydlení.“

Těch pár měsíců bylo nejdelsími čtyřmi měsíci Lenina života. Svou dceru milovala, ale její přítomnost v domě byla velikým narušením. Kayla bývala dlouho do noci vzhůru a téměř celý den prospala. V kuchyni nechávala ve dřezu špinavé nádoby a v ložnici na podlaze mokré ručníky. Ze všeho nejhorší ale bylo její přídrzlé chování. A včera překročila veškeré hranice tím, že si do jejich domova přivedla cizího chlapa na sex.

„Tak to teda pod mojí střechou dělat nebude. Že ne, Biscuit?“

Když se Biscuit zastavila a podívala se na ni svýma milujícíma očima, Lena se sehnula a podrbala ji za ušima.

Pokračovala ještě blok, zamávala na Glorii, sousedku, která bydlela o několik ulic dál a teď běžela opačným směrem, zatímco její přiléhavé kalhoty a nátělník ukazovaly její vypracované tělo. Gloria Leně připomínala ženy na Charlesově třídním srazu na oslavu návratu na Hampden-Sydney College, jejich alma mater. Manželky jeho spolužáků byly čím dál tím štíhlejší, blondatější a měly pořád méně vrásek. Mluvíly o lekcích bridže, plastických operacích a o cestách na místa, o kterých Lena nikdy ani neslyšela. Styděla se, a protože neměla čím přispět do diskuse, ustoupila stranou a postávala vedle stolu s jídlem.

Zvýšila tempo, až už skoro běžela, když si vzpomněla, jak jí naposled Charles celou cestu domů nadával, nazýval ji nespolečenskou a nepříjemnou a dělal si z ní legraci kvůli tomu, jak se přejedla omáčky ke kuřecím křidélkům. Ta slova ji tak zraňovala, nicméně byla pravdivá. Svým způsobem se k ní choval se stejnou neúctou jako jejich dcera. Často nepřišel na večeři, aniž by se obtěžoval zavolat, o víkendech hrával golf, střední večery tenis a každý druhý čtvrtek večer poker. *Nedokážu si ani vzpomenout, kdy mě naposledy někam vzal, abychom oslavili moje narozeniny nebo naše výročí. Já pořád jen vařím, uklízím a nakupuju jídlo.*

Lena běžela, až ji začalo prudce bodat v boku. Sehnula se, snažila se popadnout dech a z čela jí kapal pot až na chodník.

Připadala si jako hadr na podlahu. A už byla ztraceně unavená z toho, jak s ní její manžel a dcera vytírali. Byli upíři, kteří z ní vysávali krev. Musí najít způsob, jak se zachránit. Neměla tušení, kam by měla jít, ani jak se tam dostat. Jen věděla, že musí vypadnout z vlastního domu.

KAPITOLA 2

Olivia

Olivia postavila kufr vedle dveří a ještě jednou se rozhlédla po svém dvoupokojovém bytě ve třetím patře, stáhla termostat a zkontrolovala zámky. Stála ve francouzských dveřích vedoucích na malý balkon s výhledem na přístav. Tenhle výhled jí bude chybět. Milovala Charleston a nerada odjížděla byt jen na den, ale musela z města odjet, aby si vyčistila hlavu a trochu se distancovala od obou Kate.

Svůj blog *Charlestonecký život na vysoké noze*, který její fanoušci zkráceně nazývali *Charlestonecký život*, založila, aby vytvořila platformu pro své články o módě, jídle a místních událostech z oblasti Charlestonu. Nicméně se stala součástí soutěže mezi Kate Bakerovou a Kate Bradfordovou, dvěma mladými ženami, které byly odhodlané neustále předhánět jedna druhou. Bylo jim něco přes třicet, byly svobodné a krásné a svou kariéru postavily na utrácení peněz, které vydělali jejich otcové.

Olivia se podívala na nástěnné hodiny. Ještě pořád měla dvacet minut, než si bude muset zavolat Uber na cestu na letiště. Uvařila si už čtvrtý šálek kávy – o tři víc, než běžně pila – a vzala si ho na balkon. Prošla své textové zprávy, až našla tu, kterou před třemi hodinami poslala své dceři. Musím na několik dní vypadnout z Charlestonu. Mohla bych se takhle narychlo stavit?

Bylo vidět, že zpráva byla zobrazena, ale Laura ještě neodpověděla.

Olivia letenku zaplatila kartou a přidala ji tak k narůstajícímu kreditnímu dluhu. Ale bez ohledu na konečný cíl – ať už skutečně poletí do Seattlu, nebo si letenku změní do Houstonu, Denveru nebo jiného města, kde se bude moct ztratit v davu –, v poledne, až bude zveřejněný její poslední článek na blogu a v Charlestonu vypukne hotové peklo, bude každopádně v letadle.

Kate Bakerová bude vzteky bez sebe, až si příspěvek přečte, ale Olivia jen přijala opatření nutná k zachování vlastního zdravého rozumu. Usadila se v křesle, nohy si opřela o pohovku ze stejné látky, upíjela kávu a hlavou jí zpětně probíhaly události předchozího večera.

Olivia dorazila do mariny charlesterského přístavu právě v okamžiku, kdy se *Eliza Jane*, speciální třicetimetrová jachta pro podobné významné akce, kterou si na dnešní noc pronajala Kate Bakerová, chystala odrazit od mola. Sundala si své boty na nízkém podpatku a naboso se rozběhla kolem sportovních rybářských člunů. Volala a mávala na kapitána, aby na ni počkal. Člen posádky na zádi k ní natáhl ruku, a když ji vytahoval na palubu, skoro jí utrl paži v rameni. Držel ji za ruku, než popadla dech a zklidnila se. Pak ji teprve pustil.

Chvilí jí trvalo, než se rozkoukala. Na zadní otevřené palubě byla party již v plném proudu, hosté tančili na hlasitou rapovou hudbu, ozývající se z velkých reproduktorů. Na kraji davu spatřila Kate, vydala se k ní a přivítaly se vzdušnými polibky na tvář. „Omlouvám se, že jsem přišla pozdě. Most byl úplně ucpaný. Trvalo mi přes hodinu dostat se z centra na Mount Pleasant.“

„Jsem ráda, že jsi to stihla. Zkousím nového kuchaře. Určitě mi musíš dát vědět, co si myslíš. Tady.“ Natáhla se pro skleničku šampaňského, které na tácu roznášel procházející číšník, a podala ji Olivii. „Dej si trochu šampaňského a dělej, co musíš.“ Mávnutím ruky směrem k party Olivii propustila.

Olivia přešla na druhou stranu paluby. Stála tam a pozorovala, jak podzimní slunce začíná klesat, a slanný vzduch povlával jejími blond vlasy. Byl chladný a povzbuzující. Po té fyzické námaze, kdy běžela přes celé molo, teď měla žízeň a skleničku drahého šampaňského vypila, jako by to byla voda. Prázdnou sklenku postavila na nedaleký stůl.

Otočila se směrem k hostům, opřela se zády o zábradlí a z koženého odrbaného pouzdra vytáhla foťák. Sundala kryt objektivu a zaostřila na Kate, které blond vlasy navzdory vlhkosti i větru spadaly po zádech v dokonalých vlnách a loknách. Měla na sobě černé šaty, které byly tak těsné, že nechávaly jen málo prostoru pro představivost, sandály s robustními podpatky se stužkou kolem kotníku a po boku měla muže, který byl znatelně mladší než ona.

Olivia prohlédla dav skrz svůj fotoaparát a hledala známé tváře. Po třech letech focení těch samých obličejů, akce za akcí, jich většinu znala podle jména a pověsti. Sama pro sebe jim říkala přívěsky, protože týden po týdnu využívali Katiny pohostinnosti. Ale v této konkrétní skupině nikoho nepoznávala. Všichni byli oblečení stejně – muži ve vypasovaných džínách nebo šortkách a tričkách s límečkem, ženy v krátkých volných šatech. Hádala, že věkový průměr bude tak o pět let méně než na ostatních akcích. Seznam hostů Kate Bakerové pravděpodobně diktoval její nejnovější objekt zájmu.

Zaostřila na krásný pár, který postával nedaleko. Žena

s tmavými vlasy měla hlavu zakloněnou smíchem nad něčím, co její společník pronesl.

Když zmáčkla spoušť, muž se po ní otočil, na hlavě mu poskakoval drdůlek a hledal, odkud vyšlo cvaknutí. Když si všiml fotoaparátu, který Olivia držela, rozzuřeně se na ni podíval zpoza slunečních brýlí. „Hej! Co si myslíš, že děláš? Nedal jsem ti svolení mě fotit. Okamžitě tu fotku smaž.“

„V pořádku.“ Olivii mužova hrubost nezaskočila. Mladší generaci chyběly způsoby, na které byla zvyklá. Podržela fotoaparát tak, aby se mohl dívat, jak fotku maže.

Pan Drdůlek se na ni mračil. „A kdo vlastně jsi? Nějaký levný fotograf, kterého Kate na večer najala?“

„Jsem novinářka.“ Olivia se na něj podívala shora. Byl výrazně menší než ona se svými sto sedmdesáti dvěma centimetry a ji napadlo, jestli trpí napoleonským komplexem. „Můj web *Charlestonecký život* je mezi mileniály celkem populární.“

„Je to bloggerka,“ pronesla se zachichotáním partnerka Pana Drdůlka, jako kdyby blogger bylo pochybné povolání. Olivia ženu zpočátku považovala za atraktivní, ale při bližším pohledu zjistila, že má moc velké zuby a příliš silný make-up.

„Mám vlastně spoustu sledujících. Většina lidí je vděčná za příležitost objevit se v jednom z mých příspěvků.“ Olivia zvedla fotoaparát k obličej, ale když na něj zaostřila, všimla si stopy bílého prášku pod jeho nosem. Přestože měla podezření, že obě Kate a jejich přátelé jedou v drogách, respektovali ji natolik, že je nikdy neužívali před ní. Sklopila foťák. „Nebo možná nechcete, aby veřejnost viděla zbytky toho, co máte pod nosem.“

„Ztrať se, babi,“ vyzval ji Pan Drdůlek. „Tohle není tvoje liga.“

„S radostí.“ Otočila se na podpatku a zamířila objektiv na druhou stranu. Když přicházela k davu na druhé straně lodi, vyfotila blondýnku, spoře oděnou do krátkého topu a džínové minisukně, která provokativně tančila na kulatém dřevěném stole. Dav byl napjatý, zdálo se, že ho povzbuzuje vůně podzimu ve větru. Hosté do sebe lili alkohol a ignorovali talíře plné chutného jídla, vystavené na bufetovém stole v rohu paluby. Když Pan Drdůlek na skleněný stolek vysypal hromadu kokainu a vytáhl srolovanou dvacetidolarovou bankovku, všichni se kolem něj shromáždili.

Olivia se rozhlížela po východu. Byla na lodi uprostřed zátoky, nejméně kilometr od nejbližší pevniny. Nebylo úniku, tedy pokud nechtěla popadnout záchrannou vestu, skočit přes palubu a modlit se, že ji zachrání pobřežní hlídka.

Snažila se dostat co nejdál od davu. Když několik žen odhodilo svršky a začalo na stolech a židlích tančit nahoře bez, otočila se ke všem zády a dívala se na noční oblohu.

Po nějaké době, možná po víc než třiceti minutách, za sebou vycítila čísi přítomnost. Hluboký hlas jí do ucha tiše řekl: „To je docela podívaná, co?“

„Mírně řečeno. Je jasné, že do téhle party nepatřím.“ Pootočila se a letmo zahlédla kuchařskou uniformu. „A jak to tak vypadá, ani vy ne.“ Obrátila se k muži a natáhla ruku. „Jsem ráda, že v tom nejsem sama. Jsem Olivia Westcoatová, jediná autorka blogu *Charlesterský život na vysoké noze*.“

S úsměvem jí potřásl rukou. „Říkal jsem si, že vypadáte povědomě. Já jsem Oscar Palmer, jediný šéfkuchař v restauraci Oscarův talíř. Se ženou každý týden dychtivě očekáváme váš nový příspěvek. Jízdu s Kate milujeme. Vaše články jsou skvělé.“

Skvělé? Sloupek Jízda s Kate byl nazýván spousty jmen, ale *skvělé* mezi nimi nebylo. „Kate zmiňovala, že zkouší nového kuchaře. Strašně ráda bych ochutnala vaši kuchyni, ale bojím se vzdálit z tohohle místa.“

Nabídl jí paži. „Pak mi dovolte, abych vás doprovodil ke stolu s jídlem. Máte ráda sushi?“

„Sushi náhodou miluju,“ odpověděla a zavěsila se do něj.

Provedl ji davem do salonku, kde stál netknutý bufet s jídlem. Kromě mnoha druhů sushi tu byly malé hamburgery, krevetové koktejly a masové špízy. Olivia zalapala po dechu. „To sushi je příliš hezké na to, aby se jedlo.“

„A příliš dobré na to, aby se vyhodilo, jestli můžu dodat. Ostatní hosté očividně nemají zájem.“ Podal jí malý hranatý talířek. „Prosím, nabídněte si.“

Vzala si od něj talířek a nabrala si na něj od každého kousek. „Vůbec jsem netušila, že existuje tolik druhů sushi.“ Ochutnala lososové maki. „To je skvělé.“

„Jsem rád, že vám chutná.“ Opřel se o stůl, ruce si zkřížil na prsou. „Když si mě Kate objednávala na tuto akci, byl jsem zvědavý, a asi ne úplně pozitivním způsobem. Nevadí vám, když se zeptám, jak jste se s těmi dvěma vůbec zapletla vy?“

Dojedla lososa. „Úplně náhodou. Před několika lety jsem se setkala s Kate Bakerovou na nějakém večírku, který pořádala ve svém krásném vkusném domě pro jednoho z pracovních partnerů mého bývalého manžela, který se ženil. Zeptala jsem se, jestli bych o večírku mohla napsat na svůj blog, který tenkrát začínal, a ona se té příležitosti chopila. O dva dny později, když jsem článek zveřejnila, měl *Charlesterský život* zatím nejvyšší počet zhlédnutí. Během hodiny jsem obdržela pozvání od Kate Bradfordové na formální slavnostní večeři, kterou pořádala následujícího večera.“

„A tak jste uvízla uprostřed jejich války o to, kdo dokáže uspořádat nejvýstřednější společenskou akci, kde se na peníze nehledí.“

„Přesně. Je to taková blogová verze televizní reality show,“ přitakala Olivia a ochutnala miniaturní rybí taco.

„Musím přiznat, že jejich skandální chování mě naprosto fascinuje.“

„A nejste sám, což je důvod, proč Jízda s Kate začala být tak populární. Lidé potřebují nějaké celebrity, aby si okořenili svůj jinak nudný život.“ Olivia se zarazila. „Tím samozřejmě nechci říct, že váš život je nudný.“

„Ve srovnání s životy obou Kate asi je, ale za nic bych ho nevyměnil.“ Tvářil se pobaveně. „Jen jsem byl zvědavý, jestli třeba Kate vůbec někdy chodí navzájem na své party?“

„Nikdy. Z nějakého důvodu se vzájemně nenávidí. Vůbec netuším proč a je mi to upřímně jedno.“

Nadzvedl překvapeně obočí. „Cítím náznak nepřátelství?“

Odložila talířek na stůl a otřela si ústa papírovým ubrouskem. „Je to jen moje chyba, že jsem je nechala, aby mě využívaly jako svého pěšáka. Jsem v té šílené hře, kterou hrají, uvězněná jako v pasti. Já v téhle situaci nemůžu vyhrát. Mám veliký počet čtenářů, kteří očekávají zítřejší článek na blogu. Žádný novinář se zdravým rozumem by je nenechal čekat. Když skončím s Jízdou s Kate, ztratím své čtenáře. Ale pokud budu i nadále psát o těchto večírcích, pošpiním si svou pověst recenzentky cestování a jídla. Teda, ne že bych to už neudělala.“

„Když jsem před chvílí o vašem psaní řekl, že je skvělé, nemyslel jsem to jen tak. Jsem si jistý, že jsou i další čtenáři jako já, kteří vás budou číst, ať napíšete cokoli. Jste chytrá a vtipná a z vašich příspěvků vyzařuje osobitost.“

Usmála se. „Jste milý, že to říkáte. Děkuju.“

„Já to jen neříkám, já to tak opravdu myslím. Nena-
padlo vás někdy napsat knihu?“

Olivia se zasmála, jako kdyby ji podobná myšlenka nikdy nenapadla, i když ve skutečnosti poslední dobou nemyslela na nic jiného. Dříve měla vysoké ambice stát se vydávanou autorkou knih. „Budu šťastná, když se mi podaří získat zpět kontrolu nad svým blogem. Kdyby se mi jen tak podařilo najít nějaký důstojný způsob, jak z toho vystoupit, dát si pauzu a změnit to.“

Sledovala fotoaparát ve svých rukách, prst na spoušti a toužila něco vyfotit. Ale co? Co bylo nejlepší a nejzajímavější na této party? *Jídlo!* Nejvíce vzrušující na celém tomhle večírku byly Oscarovy pochoutky. „Dovolil byste mi, abych zítěřší sloupek napsala o vás? Pro mě by to mohlo být východisko, jak se zbavit obou Kate, a vám by to přineslo pozornost tisíce čtenářů ve věku od třiceti do osmdesáti let.“

Obličej se mu rozzářil úsměvem. „To je ta nejlepší nabídka, jakou jsem dostal od chvíle, kdy jsme se sem před rokem se ženou nastěhovali.“

„Samozřejmě budu potřebovat fotografie.“ Zamířila foťák na talíř se sashimi, ale když si uvědomila, že osvětlení je příliš slabé, zase ho spustila. „Nemohli bychom jít někam, kde bude lepší světlo?“

„Na téhle lodi je velice elegantní kuchyň a já tam mám speciální láhev portugalského bílého vína, které se skvěle hodí k sushi.“ Popadl dva tácy s jídlem. „Pojďte za mnou.“

Následovala ho po schodech a skrz malou jídelnu. Kuchyň byla celá z nerezů s chromovými světly, prvky a spotřebiči. Osvětlení pod skříňkami poskytovalo přesně to měkké světlo, jaké potřebovala. Začala fotit, zatímco on jim nalil do skleniček víno.

Po zbytek plavby jí vyprávěl o svém životě šéfkuchaře

v pětihvězdičkové restauraci v Chicagu a o svém snu si jednoho dne otevřít vlastní cateringovou společnost. Naaranžovali a vytvořili spoustu fotografií jídla a vína a Oscara vařícího na plynovém sporáku.

Během focení neustále přemýšlela, a v okamžiku, kdy dopluli zpět do mariny, už Olivia věděla, jak svůj článek pojme. Působivý rozhovor společně se skvělými fotografiemi bude výborným prostorem k úniku.

Jakmile byla loď zakotvená a připevněná k molu, podařilo se jim party opustit, aniž by je Kate zahlédla. Oscar ji doprovodil na parkoviště a při loučení si vyměnili vizitky. „Jedu rovnou domů napsat článek,“ oznámila Olivia a nemohla se dočkat, až začne.

„Ted? Vždyť je skoro půlnoc.“

Přikývla. „Teď to bude nejlepší, dokud mám všechno čerstvě v paměti. Slibuji, že vychválím vaše nadání. Ale varuju vás, Kate na mě bude strašně našťavaná, že ji z toho vynechám. Některé komentáře můžou být dost hnusné. Do určité míry je můžu cenzurovat, ale ne úplně.“

„Věřím vám, že se ke mně zachováte férově. Kromě toho bude našťavaná na vás, ne na mě.“ Usmál se na ni. „Já to dělám jen kvůli reklamě.“

„Tě se vám opravdu dostanete až až,“ řekla a usedla za volant svého červeného kabrioletu Volkswagen Beetle. „Já jen doufám, že to bude ten správný druh.“

Olivia se rozjela přes most a skrz téměř opuštěné uličky centra Charlestonu ke svému bytu. Uvařila si šálek čaje a vrhla se rovnou do práce. Svůj článek nazvala: Oscar Palmer: Místní nastupující Emeril Lagasse¹. Úvod článku zněl: Včerejší koktejlová plavba na luxusní jachtě pronajaté Kate Bakerovou by nebyla nijak zvlášť

¹ Emeril Lagasse – věhlasný kuchař z New Orleans, autor televizních pořadů a knih o vaření (pozn. překl.)

pozoruhodná, nebýt vynikající prezentace zde nepříliš známého, avšak proslulého šéfkuchaře Oscara Palmera z restaurace Oscarův talíř. Pokračovala detailním popisem jeho sushi a pověstí pětihvězdičkového kuchaře. Článek zakončila větou: To je na chvíli naposledy, co o mně uslyšíte. Na nějakou dobu se odmlčím, abych mohla zhodnotit poslední dva uplynulé roky a určit nový směr budoucího *Charlestonského života na vysoké noze*.

Bylo po třetí hodině ráno, když se odhlásila ze svých webových stránek a začala na internetu hledat let do Seattlu. Obviňovat obě Kate ze svých problémů bylo snadné, ale její naléhavá touha opustit město vyvstala z mnoha dalších důvodů, než byly jen ony dvě. Od rozvodu před dvěma roky neustále pracovala. Prodala dům a přestěhovala se do bytu. Většinu večerů jedla v restauraci. Nakupovala. Panebože, co toho nakoupila. A samozřejmě strávila nesmyslné množství času sledováním obou směšných Kate. Sama sebe přesvědčila, že neustálé pracovní vytížení je nejlepší způsob, jak zabránit pocitu osamělosti. Ale pravdou je, že kdyby zpomalila a na minutu se zastavila, byla by nucena čelit skutečnosti, že život, který si vystavěla s Robertem, s mužem, kterého milovala, náhle a bolestivě skončil.

KAPITOLA 3

Lena

Lena počkala s návratem domů až do chvíle, kdy si byla jistá, že Charles už odjel do práce. Zastavila se v kuchyni, aby naplnila Biscuit misky s vodou a jídlem, a pak spěchala nahoru si zabalit. Většina oblečení jí už byla malá a to, do čeho se vešla, zabralo asi jen dvě třetiny kufru na kolečkách, takže měla spoustu místa na nutné kosmetické potřeby. Do starého batůžku – který Kayla vyhodila a který Lena používala na občasné výlety na chatu – si sbalila doklady, lehký svetřík a romantickou knížku, kterou právě četla. Svůj iPad zasunula do přední kapsy, aby se k němu mohla lehce dostat. I když si loni k Vánocům přála notebook, Charles jí dal iPad.

Lena se v rychlosti osprchovala. Nechtěla ztrácet čas fénováním vlasů ani líčením, a tak jen vklouzla do volných tmavě modrých úpletových šatů – jedněch z těch, které Charles nazýval stanem.

Cestou do přízemí se zastavila před zavřenými dveřmi pokoje své dcery a přemýšlela, zda jí říct, že odjíždí. Představila si, jak spokojeně spí s pootevřenými ústy a jednou rukou volně visící z postele, nevnímajíc potíže, které způsobila, a rozhodla se, že jí nic říkat nebude. Už nikoho za ručičku vodit nebude. *Ať si na to Kayla přijde sama.*

Sešla s kufrem dolů do obývacího pokoje, kde si vy-

psala tučný šek z rodinného účtu, který měli s Charlesem společný. Když z pokoje odcházela, ve spodním rohu knihovny si všimla tašky s fotoaparátem.

Většinu svého života byla nadšenou fotografkou a vyzkoušela všechno – krajiny, makrofotografii, záběry sportovních akcí –, ale v ničem nevynikala. A tak svůj oblíbený koníček opustila, stejně jako většinu ostatních věcí. Teď ale nemohla odolat, nadzvedla víko tašky a zkoumala její skromný obsah. Tělo fotoaparátu koupila před víc než deseti lety, byl to Canon Rebel XS, který tenkrát nabízel všechny základní funkce za dostupnou cenu. Měla také několik objektivů, všechny levné a ne zrovna profesionální, s výjimkou originálního Canonu 28-80 mm, který si koupila za svou první výplatu, když dokončila vysokou školu. Připevnila objektiv na tělo aparátu a společně se dvěma paměťovými kartami, nabíječkou a extra baterkou vše zasunula do batohu. *Nemám ani ponětí, kam mě tahle cesta dovede, ale s trochou štěstí na ní narazím na nějakou malebnou scenérii a zajímavé lidi.*

Pokračovala dál do kuchyně v zadní části domu. Když Biscuit uviděla její kufr, ihned k ní přispěchala a prosebně na ni hleděla. Lena si k ní klekla, objala ji kolem krku a obličejem se zabořila do její srsti.

„Budeš mi chybět, holka moje. Ale teď tě s sebou nemůžu vzít. Kdyby to ale vypadalo, že budu pryč víc než jen několik dní, pošlu pro tebe. Možná jim budeš muset připomínat, aby tě nakrmili, ale to ti jde výborně. Ale stejně jim radši nechám vzkaz.“ Lena vstala, prohrabala zásuvku a našla papír a tužku. Velkými tiskacími písmeny napsala KRMTE PSA!

Naposledy Biscuit objala, políbila ji na špičku vlhkého čumáku a rychle opustila dům. Kufr hodila na zadní sedačky své malé dodávky a nastoupila. Všimla si skvrn od pití na čalounění zadních sedaček, jak roky

vozila Kaylu a její kamarádky do školy a na sportovní akce. *Tolik vzpomínek. Musím rychle vypadnout, než si to rozmyslím.*

Zajela do místní pobočky své banky, vybrala si hotovost za vypsany šek a rozjela se po dálnici směrem k letišti. Jako rodina cestovali na pár míst jako Disney World, Washington nebo Gettysburg v Pensylvánii. Většinu dovolených trávili na prodloužených víkendech na jejich chatě u řeky, ale i těch bylo málo a v poslední době téměř žádné.

Na letišti Lena zaparkovala dodávku na parkovišti pro dlouhodobé stání a s kufříkem odešla na terminál. Moc nepřemýšlela o tom, kam by chtěla letět, a věděla, že bez pasu je omezená cestováním pouze v rámci Spojených států. Uvnitř terminálu se rozhlédla a rozhodla se pro krátkou frontu lidí čekajících u přepážky Delta Air Lines.

Když byla na řadě, přistoupila k přepážce. „Chtěla bych jednosměrnou letenku do San Franciska,“ řekla atraktivní Asiatce v uniformě se jmenovkou, na které si přečetla jméno Tori.

„Máte online rezervaci?“

Leně se oči zalily slzami a roztrásl se jí ruce. „Na to jsem neměla čas. Je to opravdu na poslední chvíli. Léta jsem nikam neletěla. Vlastně od doby, kdy byla dcera na střední škole a společně s dalšími rodinami jsme letěli do Dominikánské republiky. Ale to už se zdá tak dávno.“

Zatímco se pokusila se sevřenými rty o úsměv, Tori prsty cvakala do klávesnice. „Nejrychlejší spojení odlétá z Richmondu v poledne, s mezipřistáním v Atlantě, kde budete hodinu a patnáct minut čekat.“

Lena se podívala na hodinky. Devět čtyřicet. *V Kalifornii jsem nikdy nebyla. A nikdy jsem necestovala sama. Jestli budu muset čekat až do poledne, je velká šance, že ztra-*

tím odvahu a vzdám to. Ohlédla se směrem k vchodu a očekávala, že uvidí Kaylu s Charlesem, jak vchází na terminál. I přes to, že věděla, že bude trvat hodiny, možná i dny, než si všimnou, že odešla. „Nemáte něco dřívějšího?“

Tori se podívala do počítače. „Pak je tu let v deset třicet z Richmondu, ale je tam delší mezipřistání v Atlantě.“

„Beru!“ vyhrkla Lena a z kabelky vytáhla peněženku.

Tori se podívala na její kufr. „Ten kufr vám můžu odbavit za dalších třicet dolarů.“

Lena se zarazila. „Od kdy účtujete navíc i za odbavení zavazadla?“

„Už roky, madam. Ale váš kufr má rozměry příručního zavazadla, chcete si ho raději vzít s sebou na palubu.“

„Tak si ho vezmu s sebou.“ Když jí Tori oznámila celkovou částku, Lena už vytahovala peněženku. Přemýšlela, že by zaplatila v hotovosti, ale pak se rozhodla pro kreditní kartu. Jen ať to zaplatí Charles. Nemohla si vzpomenout, kdy si naposledy koupila něco sama pro sebe. Kdyby její manžel zkontroloval výpis z karty, možná by ho mohlo napadnout zavolat na aerolinky, aby mu řekli, kam letěla. Ale ona se před ním nesnaží ukrýt – jen chce být od něj co nejdál. Stejně pochybovala, že by mu záleželo na tom, kde vlastně je.

Tori jí vrátila kreditní kartu společně se dvěma palubními vstupenkami. „S vaší kartou American Express můžete využít volný vstup do salonku Sky Club v Atlantě. Vzhledem k tomu, že máte celkem dlouhou dobu čekání, můžete alespoň využít výhod našeho pohodlného salonku a bezplatného občerstvení.“

Lena poděkovala a spěchala terminálem směrem k bezpečnostní kontrole. Když sledovala, jak cestující před ní zkušeně vyndávají zařízení z tašek a předměty z kapes, srdce se jí divoce rozbušilo. Následovala je-

jich příkladu, zula si boty, z kabelky vyndala mobilní telefon, a vše umístila do plastového kontejneru vedle svého kufríku na pohyblivý pás.

Člen bezpečnostní služby jí naznačil, aby prošla skenerem na druhou stranu. Předpokládala, že tím je vše vyřízené, a začala z pásu uklízet své věci. Další člen služby ji odtáhl stranou. „Madam, máme pravidla ohledně velikosti a množství tekutin v příručních zavazadlech. Otevřete prosím váš kufr.“

Lena udělala, jak jí bylo řečeno, a rozepnula svou kosmetickou tašku ke kontrole. Agent si tašku prohlédl a zabavil jí zubní pastu a pleťový krém, které byly dle jeho slov příliš velké. Pak ji propustil. K nástupu do letadla dorazila jako poslední pasažér. Našla svou sedačku, kufrík zasunula do úložného prostoru nad hlavou a vtěsnila se do prostřední sedačky mezi dva přísně vypadající obchodníky v oblecích. Nepamatovala si, že by sedačky v letadlech bývaly tak malé.

Zavřela oči a opřela si hlavu. Když o dvě minuty později letuška oznámila, že budou startovat, otevřela oči a začala zrychleně dýchat. Zhluboka se nadechla a snažila se uklidnit. Před čtyřmi hodinami se probudila ve své posteli, jako každé páteční ráno, a teď seděla v letadle, které nejdříve mířilo do Atlanty a pak dál do Kalifornie. Doma na stole nechala hromádku nezaplacených účtů. Docházelo jim mléko a Kayliny oblíbené řecké jogurty. Je tam dost žrádla pro Biscuit? Kdo nakoupí jídlo a vyzvedne z čistírny košile? Kdo vyndá prádlo ze sušičky a v neděli připraví popelnici pro popeláře?

Tvoje dcera, kdo jiný. Nemá práci, pamatuješ? Tohle děláš nejen pro sebe. Děláš to i pro ně. Ty musíš najít sebe sama a oni se musí naučit se o sebe postarat sami. Ber to jako drsný dar z lásky. Ty jedeš do Kalifornie, Leno. Kalifornie! Jednou v životě na ně zapomeň. Soustřeď se sama na sebe.

Jak letadlo rolovalo směrem k startovací dráze, Lena si z batohu vytáhla papír a napsala pro Kaylu seznam věcí, které je potřeba udělat. Jakmile její dcera nakonec zjistí, že Lena odjela, určitě jí pošle zprávu. Teprve pak jí ten seznam odešle. Když se letadlo rozjelo po startovací dráze, Lena zavřela oči. Snažila se zahnat všechny myšlenky na domov a soustředit se na cestu, která ji čeká. Do Kalifornie přiletí asi v pět hodin místního času. Pronajme si malé auto a najde nějaký hotel poblíž letiště. Ještě nebyla připravená sama prozkoumávat tak velké město, jako je San Francisco. Začne postupně a nejdříve se vydá k pobřeží do Monterey a Carmelu, nebo kamkoli ji napadne. Bude chodit po plážích, jíst dobré jídlo a fotit hezké věci. A každému, kdo se zeptá, řekne, že je... Co jim vlastně řekne? Její foťák je příliš zastaralý, aby jí lidé uvěřili, že je fotografa. K tomu, aby mohla říct, že je blogger, by potřebovala aktivní webovou stránku, kterou v tuto chvíli nemá. Možná že by mohla říct, že je umělkyně a že hledá scény, které bude chtít malovat.

Lena podřimovala a probudila se, až když přistávali v Atlantě. Když letadlo zastavilo, připojila se k řadě pasažérů vystupujících z letadla. Měla strašný hlad, a když procházela kolem stánků s občerstvením, sbíhaly se jí sliny. Ale vzpomněla si, co jí slečna u přepážky v Richmondu říkala ohledně občerstvení zdarma v salonku, a tak se vydala podle ukazatelů k nejbližšímu salonku Delta Sky Club.

Zástupkyně Deltu na recepci salonku si vzala její palubní vstupenku a kartu American Express a zadala informace do počítače. „Váš let do San Franciska má čtyřicet pět minut zpoždění.“

„Zpoždění?“ zopakovala Lena s náznakem paniky. „Chcete říct, že je nějaký problém s motorem?“

„Žádný technický problém,“ odpověděla mladá že-

na s naučeným úsměvem. „Toto konkrétní zpoždění má souvislost s počasím. Přes velkou část území postupují silné bouřky. Stav letu můžete sledovat na aplikaci ve vašem telefonu.“

Lena přimhouřila oči. „Aplikaci?“

„Delta Air Lines aplikace, víte?“ Ukázala na telefon, který Lena svírala v ruce. „Můžete si ji stáhnout do telefonu.“

„Aha. Jasně. Děkuji.“ *Samozřejmě že aerolinky mají svou aplikaci. V dnešní době existují aplikace snad úplně na všechno.*

Lena projela s kufrem krátkou chodbou a zabočila za roh. Salonek se skládal z baru se sezením, na kterém byly různé láhve s likéry, a z pohodlných křesílek postavených před velkými okny. Postavila se do fronty cestujících, čekajících před bufetem s jídlem. Když přišla na řadu, nabrala si na talíř salát a těstoviny s kuřecím masem.

Třikrát dokola obešla místnost, než našla místo u okna. Posadila se a připravila se na dlouhé čekání s knihou a talířem těstovin. Teď, když přeletěla přes šest set kilometrů – což je podle informací od pilota vzdálenost, kterou z Richmondu do Atlanty létají vrány –, z jejího těla začalo pomalu odcházet napětí. Domácí drama už bylo za ní a ona se soustředila na cestu před sebou.

KAPITOLA 4

Olivia

Jakmile letadlo v Atlantě dosedlo a začalo popojíždět k terminálu, Olivia si zapnula telefon. Příchozí zprávy začaly pípat jedna za druhou. Většina od Kate Bakerové. Několik od Kate Bradfordové. Jedna od Oscara. Od její dcery žádná. Otevřela Oscarovu zprávu. Úžasná reakce na váš článek. Telefon neustále vyzvání s žádostmi o rezervace. Jsem dlužníkem. Posunula se na zprávy od Kate Bakerové. To si ze mě děláš srandu, Olivie? Do prdele! Za tu nijak zvlášť pozoruhodnou plavbu jsem utratila celý jmění! Co je komu do nějakého Oscara Palmera? Kate Bradfordová byla našťvaná, ale z jiného důvodu. Vážně se na mě vykašleš, Olivie? Na tento víkend jsem naplánovala naprosto neuvěřitelný večírek, a ty si odjedeš z města? Olivia vymazala všechny zprávy od obou Kate a zablokovala si na telefonu jejich čísla. K tomu, aby mohla začít zčerstva a znovu, se musí zbavit všech myšlenek na obě Kate.

Táhla za sebou kufr a vyrazila k terminálu. Vystála si frontu u nejbližšího salonku Sky Clubu. Její návazný spoj odlétal až za tři hodiny. Může alespoň čekat v pohodlí. Jakmile se na recepci zaregistrovala, ignorovala kručení v žaludku a minula bufet s jídlem. Zamířila rovnou k baru. Neslavila. Ale to, že utíkala před svým životem, byl dostatečný důvod, aby utopila své smutky. Pravda ale byla, že k tomu, aby dodržela svůj plán, potřebovala tekutou odvahu.